

CHƯƠNG 13

Anh Vĩnh Cơ - nghe tiếng chân, Minh Kỳ ngẩng đầu lên khỏi giá vẽ, nhận ra người mới đến nó reo lên mừng rỡ, rồi ngo ngác hỏi:

- Mà Chị Tử Ân của em đâu?

Tử Ân hiện đi mua sắm với... - Vĩnh Cơ vội ngừng lời. May quá, suýt nữa anh đã lỡ miệng bảo Tử Ân đi với mẹ rồi.

Ai thế hả? - Minh Kỳ nôn nóng. Vĩnh Cơ xoa đầu nó:

- À... Ờ... đi mua sắm với một người bạn gái rồi. Tranh thủ anh đến thăm em, còn mua cho em đậu phộng rang, thứ em thích nhất thích đây nè.

Em không thèm - Giận dỗi đẩy bịch đậu phộng ra xa, mặt Minh Kỳ tối sầm đi:

- Anh đừng dụ em nữa. Em biết rồi... có phải anh và chị ấy sắp đi Nha Trang một tuần không? Phải rồi - Vĩnh Cơ gật đầu vui vẻ:

- Ở nhà ráng tập đi, mai một anh và chị Tử Ân về sẽ mua nhiều quà cho em lắm.

Em không thèm - Minh Kỳ ném tung bịch đậu phộng xuống đất văng tung toé:

- Em không cho anh cướp chị Tử Ân của em đâu, cũng không thèm tập đi nữa.

Em sao vậy? - Vĩnh Cơ ngo ngác:

- Sao lại nói anh cướp chị Tử Ân của em đi chứ? Sao lại không thèm tập đi nữa? Hãy ráng đi.. gương mặt em đã trở lại bình thường. Bộ em không muốn mình biết đi như mọi người à?

Em không muốn biết đi, cũng không muốn mất chị Tử Ân đâu - Minh Kỳ chọt gào lên:

- Đừng hòng giầu được em. Anh và chị Tử Ân đã yêu nhau. Mai một anh sẽ dắt chị Tử Ân về Mỹ, bỏ mình em nên muốn em mau biết đi để khỏi quan tâm em nữa chứ gì? - Nói đến đây, nó bật lên khóc lớn.

Chợt hiểu ra, chợt xúc động với nỗi lo sợ trẻ con của nó, Vĩnh Cơ mỉm cười. Anh ngồi thấp xuống cho mặt mình ngang tầm mặt nó, ôn tồn: "

Em hiểu lắm rồi, anh và Tử Ân không yêu nhau thì làm sao đưa chị Tử Ân của em sang Mỹ được? Mà dù có thật, thì chị Tử Ân không đời nào không thương em, hết quan tâm đến em đâu.

Anh gạt em thôi - Minh Kỳ vẫn khóc - Chị Tử Ân sẽ bỏ em, chỉ vì em đã sai lời thề với chúa.

Lời thề với chúa? - Vĩnh Cơ ngạc nhiên - Lời thề gì mà ghê vậy?

Anh Vĩnh Cơ - Minh Kỳ chột nắm tay anh - Anh có thương em chút nào không hả?

Có - Vĩnh Cơ gật đầu - Dĩ nhiên là có rồi.

Vậy... - Mắt nó tha thiết - Anh năn nỉ chị Tử Ân giùm em, bảo chị đừng bắt em tập đi nữa. Được không?

Anh không thể chịu em chuyện này được - Vĩnh Cơ cương quyết lắc đầu - Tử Ân sẽ chẳng bao giờ đồng ý. Minh Kỳ, ráng đi cung. bước đầu chắc chắn sẽ khó khăn, nhưng từ từ sẽ được mà.

Em không sợ khó khăn - Minh Kỳ lắc đầu - Nhưng em không thể nào đi được. Mấy ngày qua, sợ chị Tử Ân buồn, em phải đến đây tập vật lý trị liệu. Nhưng anh biết không... anh biết không, em sợ lắm, em sợ họ thành công, bắt em đi được lắm.

Em nói gì mà mâu thuẫn vậy? - Vĩnh Cơ nhíu mày.

Vâng - Minh Kỳ cúi đầu - Em cũng biết mình mâu thuẫn, và hiện tại lòng em cũng mâu thuẫn nữa. Được hoàn nhập vô cộng đồng em còn sung sướng nào hơn. Nhưng đi được để phải mất chị Tử Ân, em thà liệt suốt đời để được gần chị ấy.

Hoang đường - Vĩnh Cơ bật phì cười - Làm gì có chuyện em biết đi mà phải mất Tử Ân chứ?

Tại anh chưa biết dó thôi - Minh Kỳ đưa tay quệt nước mắt - Ngày xưa, em đã có lời thề với chúa: Nếu người nào cho em được gần chị Tử Ân, em nguyện chịu liệt suốt đời.

Sao em thề độc thế? - Vĩnh Cơ giật mình chột hiểu. Nguyên nhân căn bệnh ở đây Minh Kỳ đã tự ám thị mình - Bao lâu rồi?

Rất lâu. Từ khi em còn rất nhỏ - Minh Kỳ lại đưa tay quệt nước mắt như đứa trẻ - Một lần, Chị Tử Ân đã giận em khi em vung tay đánh mạnh vào mặt một đứa bạn bởi nó đã chọc em là ông kẹ. Chị bảo là sẽ bỏ mặc em, không thêm

thương em nữa, chị chỉ thương thằng bạn của em thôi. Rồi chị dắt nó đi. Chị lau mặt, dỗ nó nín, kể chuyện cho nó nghe mà không buồn nhìn đến mặt em một lần nào.

Tối đó, trên giường nằm khóc, nghĩ đến cảnh chị sẽ giận, sẽ bỏ mặc mình suốt đời, em sợ quá. Rất mong muốn được chị yêu thương, tha thứ, em đã quỳ trước tượng Chúa Hải Đồng cầu nguyện. Sợ chưa đủ lòng thành kính, em hiến luôn đôi chân mình cho chúa để được chị thương.

Quả thật, qua hôm sau, khi hay tin em không đi được, Tử Ân đã chạy đến bên em, yêu thương và lo lắng cho em như trước.

Từ đó, giữ lời hứa của mình trước chúa, em đã không sử dụng đôi chân của mình nữa. Mười mấy năm phải ngồi yên một chỗ, nhưng bù lại, em được chị ấy yêu thương, lo lắng Minh Kỳ kể xong câu chuyện đã lâu mà Vĩnh Cơ vẫn ngồi yên, lặng người đi bất động. Khôi hài, buồn cười quá, nhưng anh không cười được. Anh chỉ muốn khóc thôi.

Bấy lâu sống trong sang giàu, đầy đủ, được mẹ cha cưng chiều, yêu mến, anh không bao giờ biết quý trọng nâng niu những gì mình có được.

Khi còn nhỏ, đôi lúc bị Susan giành mất món đồ chơi, anh cáu kỉnh mắng nó, còn cầu mong cha mẹ đem nó cho người khác để đừng vướng bận.

Rồi anh lại nghĩ đến cảnh người ta vì đồng tiền, vì địa vị mà xấu xí, trang giành, chém giết nhau không nghĩ gì đến nghĩa tình ruột thịt. Tất cả đều không đáng, không bằng đứa nhỏ Minh Kỳ này. Vì cầu chút tình người, nó dám hy sinh cả đôi chân. Trái tim nó đẹp biết bao!

Vĩnh Cơ, anh năn nỉ chị Tử Ân giúp em nhé. Anh cũng đừng cướp mất chị Tử Ân của em nữa - Minh Kỳ chọt lên tiếng, cắt ngang dòng suy nghĩ của Vĩnh Cơ - Anh có nhiều người thương anh lắm rồi, đừng giành mất chị của em.

Không đâu - Vĩnh Cơ chọt ôm lấy nó - Anh không giành chị Tử Ân của em đâu mà ngược lại, anh còn cho thêm em một người anh nữa. Từ nay, để anh được yêu thương, lo lắng cho em như chị Tử Ân nhé. Em chịu không?

Anh nói thật hả? - Đôi mắt nó tròn xoe trong suốt.

Thật - Vĩnh Cơ gật đầu, bóp mạnh tay nó - Để chứng minh, ngày mai anh sẽ vào nhà thờ cầu xin Chúa phù hộ cho đôi chân em mau lành lặn. Em yên tâm, đây là lời nguyện của anh, không liên quan đến lời thề của em đâu. Vững tâm tập đi nhé! Em sẽ không mất Tử Ân đâu mà sợ.

Thật hả anh? - Đôi mắt tròn chớp nhe.

Thật - Vĩnh Cơ đứng dậy - Thôi trưa rồi, để anh đẩy em vào nhà kéo nắng nhé!

Dạ - Minh Kỳ gật đầu ngoan ngoãn nghe lòng ấm áp một tình thương. Vậy là từ nay nó có thêm một người anh để yêu thương, để quan tâm đến nó rồi. Xin cảm ơn đức Chúa Trời...

Cạch, cạch, cạch.

Đang cúi đầu, để hết tâm trí vào bản kế hoạch đang xây dựng. Vĩnh Cơ bỗng ngừng tay cau mày khó chịu. Có một tiếng động gì cứ đều đặn vang lên, làm anh phân tâm quá Minh Thi ư? Không, cô vẫn ngồi nghiêm chỉnh trước bàn vi tính. Vậy là ai? À, phòng này hãy còn một người nữa.

Đúng là Tử Ân rồi. Đích danh thủ phạm không sai.

Tằng hắng ra hiệu cho Tử Ân biết là cô đã làm phiền mình, Vĩnh Cơ tiếp tục cúi xuống bản kế hoạch, nhưng sao lạ quá... tiếng động không còn mà anh vẫn không tài nào tập trung tinh thần được.

Trước mắt anh, hình ảnh Tử Ân tươi trẻ, nhí nhảnh trong bộ bikini màu hồng phấn cứ hiện lên. Bãi biển Nha Trang hôm ấy sao đẹp lạ. Nước xanh thắm một màu. Hàng dương lao xao khoe mình trước gió.

Lúc ở phòng thay y phục bước ra, Vĩnh Cơ đã không tin được mắt mình. Chẳng ngờ, khi mặc đồ tắm, thân hình Tử Ân cũng đường nét, quyến rũ...

Khoát chiếc khăn tắm trên vai, cô chạy dọc theo bờ nước, cười vang như nấc nẻ. Nhưng... chạy để chạy thôi, cô không dám xuống nước vì không biết bơi. Thế là bà Thơ lập tức thuê phao và giao ngay cho anh nhiệm vụ trông chừng cô.

Mỗi người một đầu phao. Vĩnh Cơ cố tình kéo ra xa trong lúc Tử Ân cứ ghì nó vào bờ. Sao nhất gan thế nhỉ? Vĩnh Cơ bực bội. Nước chỉ đến gối thôi, làm sao mà chìm được?

Không biết! - Chu môi, Tử Ân bướng bỉnh:

- Tôi chỉ ra đến đó thôi. Nếu muốn ra xa thì anh tự ra một mình đi. Tôi vào bờ đây.

Muốn lắm, nhưng Vĩnh Cơ không dám bỏ mặc Tử Ân, sợ... cô có mệnh hệ gì. Biển hôm nay động nhẹ, lúc nãy đài khí tượng đã nhắc mọi người thận trọng rồi.

Thế là... bì bõm trong vùng nước cạn, để vô tình... đôi chân trắng nõn của cô cứ đập vào mắt anh khiêu khích, cứ chạm mãi vào người anh gây một cảm giác

gay gay khó chịu Quay mặt sang hướng khác, anh tránh không nhìn vào thân thể cô đây khiêu gợi, nhưng bất lực sao, Vĩnh Cơ không thuyết phục được đôi mắt mình đừng quay lại. Nó như cứ bị cơ thể của cô thôi miên rồi, cứ dán chặt vào vòng eo của cô, bất động.

Vẫn vô tình, Tử Ân sai tay bơi. Cô không biết bơi nên chân tay cứ vung tứ tung, loạn xạ làm nước văng tung toé. Cô thích thú bật lên cười lớn.

Đưa tay vuốt mặt, Vĩnh Cơ lặng ngắm cơ thể cô trong làn nước trong xanh. Đẹp quá. Trái tim bỗng nôn nao rạo rục. Không làm chủ được mình, anh nhào tới vòng tay ôm cô siết chặt.

Ôi! Anh làm gì vậy? - Giọng Tử Ân kêu hốt hoảng.

Sực tỉnh, nói rộng vòng tay anh khóa lấp:

- Bà Thơ nhìn nên tôi mới vậy thôi.

Thật à? - Tử Ân tin ngay lời anh nói. Không hỏi nữa, chân tay bắt đầu khua loạn xa.

Ôi! điều gì đã xảy ra cho mình vậy nhỉ? Vĩnh Cơ tự hỏi, lòng thần thốt. Sao đột nhiên mình lại có thái độ sàm sỡ với Tử Ân? Sao mình cứ muốn hôn vậy nhỉ? Ngần ngợ, anh không tìm ra đáp án, cũng như không hiểu nổi lòng mình đêm đó khi nằm cạnh Tử Ân trên chiếc giường lông êm ái.

Bà Thơ quả là không đơn giản như anh nghĩ. Để quyết tìm ra sự thật, đêm đó bà chỉ mượn một phòng khách sạn cho ba người cùng nghỉ. Dĩ nhiên, chiếc giường đơn thuộc về bà. Còn anh và Tử Ân phải cùng nằm trên chiếc giường đôi rộng lớn.

Con không chịu... kỳ cục lắm - Tử Ân đã giẫy nảy lên từ chối, nhưng bà cứ ép. Cuối cùng, anh bà cô đành thua như... bao lần đã thua bà.

Ngọn đèn lớn tắt đi, giờ đây căn phòng chỉ còn chút ánh sáng xanh dịu phát từ chiếc đèn ngủ cuối góc phòng. Bà Thơ cũng đã ngủ ngay sau một ngày mệt mỏi dầm mình dưới biển. Không gian tĩnh lặng, thật dễ ngủ, nhưng một tiếng hơn rồi, Vĩnh Cơ và Tử Ân vẫn không tài nào chớp mắt.

Hai tay đặt sau gáy, đôi mắt mở trừng trừng nhìn lên đèn pha lê không chớp. Họ dường như muốn nói chuyện mà... không biết phải mở đầu ra sao cả. Người này lại muốn người kia nói trước nên cứ lặng như tờ.

một lúc sau, hết chịu nổi, Vĩnh Cơ liếc mắt sang nhìn thử Tử Ân. Buồn cười thấy gương mặt cô lạnh lùng, bất động như được đúc bằng sáp. Chợt tò mò, anh muốn biết lòng cô đang nghĩ những gì. Có bòn chòn, rạo rục giống anh không?

Có lắng nghe mùi nước hoa xịt phòng ngan ngát, để chợt muốn làm một điều gì đó.

Làm điều gì, Vĩnh Cơ còn chưa biết, chỉ biết là mình khó có thể nằm yên. Trước mắt cứ hiện lên đôi chân trắng muốt, mịn màng vùng vẫy giữa làn nước xanh trong vắt. Cổ họng bỗng trở nên khô khốc. Nóng quá! dù máy điều hoà vẫn tỏa ra những làn khí lạnh.

Hơi quay mặt nhìn sang, đôi mắt Tử Ân chớp chớp. Cô như ngạc nhiên về thái độ của anh. Nhưng chỉ ngạc nhiên thôi. Cô không chống đỡ cũng không rút tay lại. Vĩnh Cơ như được khuyến khích. Anh lật người sang, hôn cuồng dại lên bắp tay trần trắng nõn của cô.

Tử Ân vẫn nằm yên, mắt mở lớn nhìn anh lạ lẫm. Và... Vĩnh Cơ không còn biết mình làm gì nữa.

E hèm!

Và điều đó sẽ xảy ra nếu như bà Tho không kịp giật mình trở giấc. Bàng hoàng như kẻ vừa rơi từ cung trăng xuống, anh hốt hoảng giật mình sực tỉnh. Trời ơi! Anh đã định làm gì? Ôi! Thật là khủng khiếp.

Bên kia Tử Ân bị tiếng e hèm của bà Tho làm ngơ ngãng sực tỉnh. Xấu hổ quá, cô vội tung chăn trùm kín mặt mình.

Đôi má nóng rần lên. Chợt nhớ đến những gì đã làm, Vĩnh Cơ nghe thẹn thùng xấu hổ. Ngày mai tỉnh dậy, mặt mũi nào anh dám ngó Tử Ân. Mà tại sao... điều đó lại xảy ra? Anh hoàn toàn không tự chủ được mình. Thật là khó hiểu quá.

Ôi! Cả đêm dài trăn trở, Vĩnh Cơ không tìm ra câu trả lời thật cho lòng. Anh chỉ biết sáng hôm sau, mình và Tử Ân đã tránh không dám ngó mặt nhau, Cũng không thể đi theo bà Tho hết cuộc du lịch dài thi vị được.

Không cần, Bà Tho đồng ý cho hai đứa trở lại Sai Gòn sau nụ cười hàm chứa nhiều ý như hân bà đã biết rồi. Ý nghĩ đó càng làm Vĩnh Cơ xấu hổ nhiều hơn.

Xin lỗi...

Suốt quãng đường dài, anh và Tử Ân như bị ngậm thóc, không nói được câu nào, cũng chẳng nhìn nhau đến một lần. Cuối cùng, trước khi bước xuống xe, anh mới có thể nói được một câu.

Không trả lời anh Tử Ân xuống xe bước đi như trốn chạy.

Cả một ngày nhốt mình trong phòng kín, Vĩnh Cơ tự vấn lấy lòng mình. Sao điều ấy lại xảy ra. Lẽ nào anh đã yêu Tử Ân rồi?

Ồ... không! Vĩnh Cơ vội lắc đầu xua ngay ý nghĩ vừa chợt đến. Anh không thể nào yêu Tử Ân được. Cô đâu giống với chân dung người vợ tương lai mà anh từng vẽ ra trong tâm tưởng. Mà... dù trái tim anh có thật sự yêu thương cô thì... lý trí của anh cũng không thể nào chấp nhận.

Bởi cha mẹ, bạn bè... thậm chí cả nhỏ Susan chưa biết điều gì kia cũng kích liệt phản đối, sẽ cười anh chết mất.Ồ! Thật đó... anh sẽ không đủ can đảm đưa Tử Ân về Mỹ ra mắt mọi người đâu, nhất là đám bạn của anh, chúng sẽ không cần tế nhị, phá ra cười mất. Trời ơi, Vĩnh Cơ, mày có điên không? Thế gian này hết con gái rồi sao mà chọn con bé hạt tiêu ấy về làm vợ?

Đẹp trai, cao to, phong độ. So với anh, Tử Ân chẳng là gì cả. Cô bé choắt, thân thể còm nhom như đứa bé, nhan sắc lại tầm thường.

Đó là chưa kể về gia thế. Anh đường đường là tổng giám đốc một công ty, một chuyện gia lẫy lừng tên tuổi, lại là con của một gia đình danh giá. Cha là tiến sĩ ở một trường đại học, mẹ xuất thân dòng dõi cung đình, trong lúc Tử Ân chỉ là một cô bé mồ côi, xuất thân từ cô nhi viện.

Nên, điều đó tuyệt nhiên không bao giờ xảy ra. Những gì đã đến với anh chẳng qua là sinh lý bình thường về giới tính. một người nam thân mật cùng một người nữ, tất phải có những cảm giác bất thường rồi.

An lòng với cách giải thích của mình. Vĩnh Cơ không còn bồn chồn lo lắng nữa. Anh chỉ trách mình quá yếu đuối không biết kiềm chế bản thân để những việc ấy xảy ra. Thật là... xấu hổ. Mất phong độ làm sao. Chẳng biết Tử Ân nghĩ gì về anh nữa. Chuyện này mà để cô tiết lộ ra ngoài e chẳng còn uy tín. Không được, phải dặn cô giữ kín.

Nhưng dặn làm sao? Vĩnh Cơ chợt phì cười. khéo lo xa quá thôi. Chuyện này phần thiệt thuộc về Tử Ân, cô đại gì tiết lộ, mặt mũi nào... Cách tốt nhất là im đi, cho mọi việc dần vào quên lãng. Tử Ân chắc cũng còn xấu hổ, không biết đến ngày sinh nhật của bà Ngọc, cô dám đi không? Sự vắng mặt của cô không khéo lại làm mọi người nghi ngờ, bàn tán.

Vĩnh Cơ lại lo một điều thừa. Ngay tối hôm đó, chính Tử Ân đã điện thoại cho anh. Nghe giọng cô mà anh còn chưa tin. Không ngờ cô mau quên thế!

Alô! Vĩnh Cơ hả? Tôi đây, Tử Ân đây. Tôi điện hỏi anh xem ngày mai mình có phải lên công ty làm việc không?

Hả? Nếu cô không nhắc, có lẽ Vĩnh Cơ đã quên báng chuyện thử tài của cô với Minh Thi rồi. Bây lâu, cô vì chuyện bà Thơ, mọi chuyện ở công ty một mình Minh Thi gánh vác, đâu ra đó cả rồi.

Sao hả? Tôi có phải đến không? Còn ba ngày nữa mới hết hạn hợp đồng đây - Giọng Tử Ân lại vang lên.

Không cần ba ngày, ngay bây giờ Vĩnh Cơ đã có câu trả lời chính thức với cô rồi, nhưng xưa nay vốn là người không làm sai nguyên tắc, Vĩnh Cơ gật đầu.

Đến, dĩ nhiên là cô phải đến rồi. Còn những ba ngày nữa kia mà.

vâng! - Giọng Tử Ân vui vẻ - Anh an tâm, ngày mai tôi sẽ đi đúng giờ. Tạm biệt, chúc anh ngủ ngon.

Vậy là... sáng nay Tử Ân đi làm thật như chẳng có chuyện gì. Cô đến ngồi vào chiếc bàn thư ký của mình. Vẫn nụ cười tươi, vẫn cái tật tài lạnh thích xen vào chuyện mọi người. Cô thân mật chuyện trò với đám công nhân dưới cấp ở các phòng ban, nhất là Lê Đình Chí, Vĩnh Cơ thấy rõ. Hấn dường như thân cô nhất. Hừ!

Còn anh thì sáng giờ... không thân mật, cũng chẳng mở miệng nói với Tử Ân câu nào cả. Anh sợ cô suồng sã, nói năng lộn xộn như lúc ở nhà sẽ làm mất uy danh của mình trước đám nhân viên.

trao cho Minh Thi một xấp hồ sơ vô giá trị, anh bảo cô đánh máy.

Bỗng có tiếng sột soạt cắt ngang dòng suy nghĩ, Vĩnh Cơ ngẩng đầu lan mới hay Tử Ân quá rảnh rang chẳng việc làm, đang đem mớ giấy than đã sử dụng rồi bồi thành một đồng hoa để trên bàn.

Tử Ân à, nếu thấy ngồi ở đây thừa thãi quá thì xuống phân xưởng đi - Biết Tử Ân còn ở lại, mình sẽ không tài nào giải quyết xong bản kế hoạch, Vĩnh Cơ tìm cách đuổi khéo cô đi:

- Hãy quan sát tình hình làm việc của công nhân rồi ghi vào báo cáo cho tôi.

Dạ.- Như chỉ chờ có thế, Tử Ân tung chân sáo đi ngay, bỏ mặc đám giấy than bay tung toé dưới chân mình.

Tử Ân đi rồi, Vĩnh Cơ tiếp tục cúi xuống bản kế hoạch nhưng lạ quá, những con số cứ chập chờn nhảy múa, anh vẫn không tập trung tinh thần được. Cứ mãi bần tâm, thắc mắc một điều - Sao Tử Ân bình thản thế? Cô quên hết những gì xảy ra rồi ư? Không hiểu sao... ý nghĩ đó lại khiến anh bực mình quá đỗi.

Đừng suy nghĩ lung tung nữa. Vĩnh Cơ đưa tay bóp trán. Bỗng hình ảnh Minh Thi nghiêm túc bên bàn làm việc lọt vào đôi đồng tử của anh. Những lời nói của bà Tường hôm nào chợt vang lên trong óc.

Minh Thi đẹp người đẹp nét, nếu cháu đồng ý bác sẽ giúp cho.

Đuoc không nhỉ? Vĩnh Cơ nheo mắt ngắm Minh Thi kỹ hơn một chút nữa. Nếu chọn cô, anh không sợ bị đám bạn khen chê, cười trêu chọc. Cũng không phải lo lắng bận tâm gì. Minh Thi hoàn thiện lắm. Cô tự biết phải làm gì trong mọi hoàn cảnh mà không cần anh dặn dò, chỉ bảo.

Nhưng... phải sống với một người vợ lúc nào cũng đàng hoàng, cũng nghiêm trang chững chạc như Minh Thi, Vĩnh Cơ lại thấy dường như có điều không ổn. Mấy tháng làm việc với nhau rồi, ngày ngày đối mặt, chỉ cách nhau một cái bàn mà hầu như không biết gì về cô cả. Cô cũng thế, cũng chẳng biết gì hơn ngoài công việc. Chẳng xã giao tiếp xúc, cô lạnh lùng, kênh kiệu như một bà hoàng.

Nói chuyện với cô, không ai có thể nói thêm những gì ngoài công việc, cả anh cũng thế. Là cấp trên mà không dám nói một lời xúc phạm, cũng không dám sai cô làm thêm một việc ngoài nhiệm vụ của mình. Với cô, anh phải luôn khách sáo, luôn chững chạc, nghiêm trang.

Chẳng bù cho Tử Ân. Nói chuyện với cô chẳng phải ý tứ, giữ gìn gì. Cũng không riêng gì anh mới có thể sai cô làm này, làm nọ, mà tất cả mọi người ai cũng có thể tự tiện nhờ cô rót giùm mình ly nước, hoặc đem giùm xấp hồ sơ này đi đánh máy. Cô hồn nhiên như chim sáo, sẵn lòng giúp đỡ hết mọi người.

Cả hai cô gái đều không thích hợp để chọn làm bạn đời. Vạch một dấu chéo vào bản kế hoạch, Vĩnh Cơ quyết định tìm một người con gái khác, nhưng người con gái ấy là ai? Thật ngạc nhiên, Vĩnh Cơ tự hỏi lòng, sang Vietnam gần một năm rồi, anh chỉ mới gặp hai cô gái thôi sao?

Không đâu! anh đã gặp, đã tiếp xúc nhiều giai nhân lắm rồi. Tình cờ cũng có, do ông Thành giới thiệu cũng có. Nhưng dù cho là hoa khôi, thiên kim hay mỹ nữ đều không để lại cho anh chút ấn tượng nào, dù không được anh quan tâm đến.

Cảnh vật trước mắt bỗng tối sầm đi. Chưa kịp hiểu chuyện gì, Vĩnh Cơ đã nghe còi báo động hú vang. Tiếng Minh Thi hét lớn thất thanh:

- Cháy... cháy rồi!

Cháy! Vĩnh Cơ bừng tỉnh ngay lập tức. Anh phóng vọt ra ngoài chạy như bay xuống phân xưởng đang hoạt động.

Nghe ngạc nhiên cực độ. Hệ thống phòng chống cháy nổ đã được thiết kế tinh vi, hạn chế đến mức tối đa... sao hỏa hoạn lại có thể xảy ra được nhỉ?

Là một chuyên gia nhiều kinh nghiệm, Vĩnh Cơ thừa biết việc xảy ra cháy trong một xưởng luyện thép là cực kỳ nguy hiểm. Nên ngay từ đầu, trước khi cho công xưởng bước vào hoạt động, anh đã thiết kế một hệ thống phòng chống cháy rất tinh vi, hoàn toàn tự động, nhằm hạn chế thiệt hại đến mức thấp nhất, từ sinh mạng đến tài sản.

Chỉ cần một nguy cơ cháy nhỏ thôi là máy báo động lập tức phát hiện ra. Thông qua mạng vi tính, mạch điện sẽ được tắt ngay. Các cánh cửa cấp cứu được mở tung. Công nhân sẽ theo đường đó thoát ra ngoài, cùng lúc lực lượng chữa cháy của công ty gồm hai mươi nhân viên lành nghề lập tức xuất hiện ngay với phương tiện dập lửa hiện đại nhanh chóng nhất.

Dù tất cả trình tự diễn ra đúng kế theo hoạch, Vĩnh Cơ vẫn không an tâm. Cùng tập nhân viên chữa cháy phóng nhanh vào phân xưởng. Anh bỗng sững người ra ngơ ngác. Chẳng có ngọn lửa nào. Chỉ có Tử Ân đang run rẩy tái mét, tay cầm chiếc quẹt ga, đứng cạnh chiếc máy báo động thôi.

Giật run người, Vĩnh Cơ hét lớn:

- Là cô làm ra... có phải không?

Không giám ngừng đầu lên, Tử Ân trả lời lí nhí. Các công nhân cảm thấy tò mò, vây quanh lấy hai người.

Tôi không cố ý. Tôi chỉ định thử xem máy báo động hoạt động thế nào thôi. Không ngờ ra nông nổi. Xin...

Bốp.

một cái tát như trời giáng vào giữa mặt, cắt ngang lời xin lỗi của Tử Ân. Vĩnh Cơ vẫn chưa hả giận, anh hét lớn:

- Hư một mé thép, thiệt hại hàng chục triệu đồng, lại làm hàng trăm người chết vì một trò đùa cô trách nhiệm vậy ư?

Tôi không cố ý mà! - Bất ngờ bị đánh, Tử Ân không phục, ôm mặt, cô kêu to, uất ức.

Không cố ý! - Vĩnh Cơ càng giận sôi gan - Như thế nào mới gọi là cố ý? Cháy rụi cả phân xưởng này phải không? Đúng là vô trách nhiệm. Cô cúc khỏi nơi đây lập tức... bằng không... Tôi lại sẽ cho cô ăn tát đó.

Đôi mắt trợn trừng hung dữ, Chỉ tay ra cửa hét to:

- Và đừng bao giờ trở lại công ty nữa.

Chuyện chẳng có gì, sao Vĩnh Cơ làm lớn vậy? Chớp mắt, Tử Ân vẫn không nhận thức được việc làm của mình là nghiêm trọng. Cô chỉ đùa một chút thôi. Anh đánh cô là đủ lắm rồi. Sao còn đòi đuổi cô đi nữa. Chợt tủi thân, cô oà khóc, hét to:

- Tôi không đi đâu cả, anh ngon thì đánh chết tôi đi. Đùa một chút thôi anh đã làm lớn chuyện rồi. Sao hôm ấy ở Nha Trang, anh ôm tôi, hôn tôi khắp mọi nơi. Sao không giỏi làm lớn chuyện đi, chỉ nói có một lời xin lỗi.

Hả... Mọi tiếng động đều như biến mất. Những chiếc môm há hốc. Những đôi mắt mở tròn nhìn nhau sững sốt. Lời Tử Ân nói có thật không? Sao mặt và tai giám đốc đỏ bừng lên như gấc vậy? Ôi! Lớn chuyện rồi! Sợ văng miêng trúng mình, họ bám tay nhau, lén lút rút êm.

Mọi người đã trở về vị trí hết rồi mà Vĩnh Cơ vẫn bất động đứng yên không nhúc nhích. Trời ơi! Sao đất chẳng nứt ra cho anh chui ngay xuống, Xấu hổ nào bằng... Tử Ân... Oi hỡi Tử Ân. Tình cảnh đến mức này rồi, vừa lòng cô rồi chứ?

Nhìn Vĩnh Cơ lặng người đi, mặt đỏ bừng giận dữ. Tử Ân giật mình vội đưa tay bịt miệng. Nhưng muộn mất rồi. Lời đã theo gió nói ra, làm sao lấy lại? Mà cũng tại anh thôi, chọc cô làm gì ra nông nổi! Bộ chỉ có mình anh quê thôi sao! Cô cũng xấu hổ này giờ nè! Một là... Thế nào gặp cô, Đình Chí và mọi người sẽ hỏi này hỏi nọ cho coi. Ôi... quê quá! Tử Ân cô chân chạy vù ra cổng, nhủ lòng... Từ nay sẽ không trở về công ty nữa..